

Lorentz ziekenhuis

Verslag van een van de SP-deelnemers voor de actie "Red de Zorg"

De actie "Red de Zorg" begon halverwege december 2003. Ik ben er de laatste 4 keer bij geweest om te helpen met het verzamelen van handtekeningen in het winkelcentrum Belcour.

De actie was opgericht door een aantal verpleegkundigen van de eerste hulppost van het Diaconessenhuis Zeist. De namen van de mensen van de eerste hulp die mij zijn bijgebleven waren Willem van de ambulancedienst en Marian een verpleegkundige van de eerste hulppost. Zij stonden daar met gevaar voor verlies van hun banen. En de veel gehoorde uitspraak was "Als je niets doet dan weet je zeker dat de spoedeisende hulp in Zeist en Doorn dicht gaat!"

"Door weer en wind" werd er stug doorgedaan met het verzamelen van zoveel mogelijk handtekeningen! Omdat ik van alle actievoerders het dichtste bij de Belcour woon bood ik verschillende keren aan om soep, thee en koffie te maken om zo der mensen een beetje warm op de been te houden. Dit werd erg gewaardeerd, gezien de pannen en de thermosflessen die binnen "no time" op waren! Het was ook bar slecht weer vele keren! Vorst, storm, sneeuw regen etc. etc. Ondanks de beperkingen van slecht weer liep de actie geweldig goed!

Mij werd gevraagd een aantal dozen te beschilderen in heldere felle kleuren en vormen om als

extra aandachtspunt neer te kunnen zetten bij verschillende artsensposities, fysiotherapeuten, tandartsen en apotheken, en op een gegeven moment werden er ook dozen neergezet bij bakkers en drogisterijen en zelfs een bij de schoenmakerij "De Uitkomst"! Dit is vrij aardig gelukt denk ik. Overall werd met veel begrip en met volledige medewerking gereageerd op onze actie, wat erg motiverend werkte vond ik.

De meeste mensen die je er over aansprak stonden volledig achter de actie en vonden het: "ontoelaatbaar", "verschrikkelijk", "te gek voor woorden", "totale uitkleding van de Gezondheidszorg", "a sociaal", "onbegrijpelijk", "gekker moet het écht niet worden"! Dit is een greep uit wat de diverse mensen onder het winkelende publiek in het winkelcentrum Belcour tegen mij en andere actievoerders zeiden. Dat het erg leefde onder het publiek van Zeist én van Doorn bewezen de vele opgehaalde handtekeningen wel aan het einde van de actie toen we ze allemaal gingen aanbieden aan de Raad van Bestuur op 4 februari!

De "grote dag" 4 februari:

We hadden afgesproken om tussen 14.30u en 15.00u te verzamelen op het parkeerterrein van het Diaconessenhuis in Zeist met zoveel mogelijk mensen die deze actie ondersteunen. Gelukkig werd daar goed gehoor aan gegeven en het weer was voor het eerst sinds

enige tijd de dijk gaat zetten"!d óók droog en er kwam zelfs een zonnetje bij!

Een paar SP-ers sloegen op grote trommels om de actie kracht bij te zetten en met een paar andere SP-ers hingen we de borden "Red De Zorg" om ons nek en zette de stoet zich in beweging vanaf de ambulance garage om een rondje voor het ziekenhuis langs te lopen. We stopten weer bij de garage. Daar waren een aantal sprekers uitgenodigd, waaronder mevrouw Arab van de 2 kamerfractie van de Partij van de Arbeid, iemand van de provinciale Staten van de SP, iemand van de Landelijke Patiëntenvereniging die érg regelmatig érg veel bijval van alle aanwezigen kreeg! Ik vond hem ook hartstikke goed! Hij zei echt dingen die er toe deden en in een levendig betoog met regelmatig wat cynische humor ertussendoor. Op een gegeven moment werd er over gegaan tot het aanbieden van alle méér dan 22.000! handtekeningen van Zeist en Doorn bij elkaar! Helaas waren er geen mensen van de Raad van Bestuur aanwezig en werden de handtekeningen door 2 dames van de directie Zeist in ontvangst genomen die nog wat zeiden over de actie. Ik vond het met de meeste mensen een beetje een vaag slap verhaaltje van hun kant, en werd daar dus ook voorlopig nog niet echt hoopvol van! Maar wat hartverwarmend was, was dat we daar met z'n allen stonden en zoveel handtekening hadden opgehaald! Nu maar hopen dat het ook écht "zoden aan de dijk zet"!

Majella Blijdestijn SP.
Zeist, 10 februari 2004.

Racisme

Door Bart van Donselaar

Het racisme is buitengewoon hardnekkig. Nuchtere tegenwerpingen dat men geen hele bevolkingsgroep verantwoordelijk kan stellen voor de misdaden van enkelingen en verwijzingen naar de rechtsgelijkheid van iedere burger voor de wet, helpen daar niets aan. Racistische generalisaties zijn in een handomdraai gemaakt, terwijl zorgvuldige analyses van maatschappelijke ontwikkelingen en problemen al snel tientallen volzinnen en een zekere mate van aandacht vereisen. Voordat men daaraan toekomt is vaak al een kettingreactie van racistische uitroepen en anekdoten op gang gekomen waar men als antiracist niet meer bovenuit komt. Evenmin helpt het om racistische sentimenten dood te zwijgen. Daarom wil ik hier proberen het racisme als sociaal verschijnsel te begrijpen. Waarom zien we het tussen verschillende bevolkingsgroepen zo vaak fout lopen? Hiervoor zijn volgens mij minstens zeven redenen:

(1) *Opvoeding.* De opvoeding, taal en cultuur bevatten vaak racistische elementen. Wie zelf geen initiatief neemt deugdelijke maatschappelijke kennis te verwerven, leert daarom vaak vanzelf de dingen uit racistisch perspectief te bekijken.

(2) *Neerwaartse vergelijking.* Voor mensen met een gebrekkig gevoel van zelfwaarde kan het afkraken van anderen een middel zijn om het eigen gevoel van zelfwaarde op te krikken.

Dit kan ook groepsgewijze gebeuren waarbij de ene maatschappelijke groep de andere maatschappelijke groep afkraakt.

(3) *Behoeftte aan een zondebok.* In dreigende situaties bestaat er onder zich bedreigd voelende bevolkingsgroepen een sterke neiging de handen uit de mouwen te steken om het gevaar te keren. Zolang de bron van het gevaar niet bekend is hangt de geagiteerde dadendrang, als een donderwolk boven de samenleving. 'Er moet nu echt wat gebeuren!' Deze situatie komt vaak tot ontlasting door een persoon of groep - al dan niet terecht

- als schuldige aan te wijzen. De woede daalt neer op het hoofd van de zondebok, en buitenstaanders kijken wel uit zich daarin te mengen.

(4) *Negatieve belangstelling.* Om te kunnen overleven is de mens vooral gespitst op die zaken die een gevaar vormen. Zolang alles goed gaat merkt men de daden en omstandigheden van anderen nauwelijks op. Maar zodra anderen ons in de weg lopen of tegenwerken, staan we direct op scherp. Ook voor de massamedia geldt dat goed nieuws geen nieuws is. Door deze selectieve belangstelling komt men er gemakkelijk toe de anderen in een negatief licht te zien. Dit geldt met name voor andere bevolkingsgroepen waarvan men verder niets weet.

(5) *Dynamica van conflicten.* Met mensen die men kent is men vanzelf meer begaan dan met mensen die men niet kent. Zodra twee mensen a en b uit verschillende bevolkingsgroepen A en B een conflict hebben, zullen de leden van bevolkingsgroep A zich waarschijnlijk gemakkelijker in de situatie van a kunnen verplaatsen dan in die van b, en omgekeerd. Men zal in voorko-

mende gevallen ook eerder bij bekenden voor hulp aankloppen dan bij niet-bekenden. Ook hebben mensen uit de zelfde bevolkingsgroep vaak overlappende belangen. Zo ontstaat vanzelf een vorm van groeps-egoïsme. Wie zich daarbij door zijn emoties laat meeslepen komt gemakkelijk tot haatdragende generalisaties m.b.t. andere bevolkingsgroepen. Dergelijke conflicten kunnen dan ook gemakkelijk escaleren. Omdat men dit weet zal men in een conflict situatie al snel geneigd zijn zich in de eigen groep terug te trekken - wat het probleem nog groter maakt.

(6) *Ongelijkmatige criminaliteit.* Verder is er de ontogen zeggelijk ongelijkmatige criminaliteit onder verschillende bevolkingsgroepen. Over dé oorzaken, achtergronden en oplossingen is reeds veel geschreven. Ik noem hier alleen het degelijke en nuchtere boek van Huub Angenent: *Criminaliteit van allochtone jongeren*. Het is een complexe zaak. Misschien kom ik hier later nog eens op terug. In dit stukje gaat het mij alleen om de maatschappelijke gevolgen. Naarmate het verschil in de overlast die verschillende groepen opleveren groter wordt, wordt het voor de burger ook moeilijker, riskanter en kostbaarder de verschillende groepen in de praktijk op gelijke wijze te blijven behandelen. Betreft het bovendien groepen waarvan men zelf geen deel uitmaakt, dan meent men al snel dat de goeden dan maar onder de kwaden moeten lijden. Maakt men er zelf wel deel van uit dan liggen de zaken vaak anders. De criminaliteit onder mannen is veel groter dan onder vrouwen, maar ik heb mannen nog nooit horen roepen dat men alle mannen daarom keihard zou moeten aanpakken. Hoe dit ook zij: de liefde van de bur-

ger voor het beginsel van de rechts gelijkheid is niet onbegrensd. De hoge criminaliteit onder allochtonen vormt daarom een grote hinderpaal voor het vreedzaam samenleven van de verschillende bevolkingsgroepen.

(7) *Racisme en maatschappelijke positie.* Tot lot is het racisme ook een machtskwesie. Veel mensen beschouwen de gastarbeiders van weleer en hun kinderen als minderwaardig werkvee dat hier is om tegen weinig geld onze smerige klusjes op te knappen - en verder hun mond moet houden. De nieuwe generaties allochtonen, die hier Opgegroeid zijn laten zich, zo natuurlijk niet meer behandelen. Deze situatie waarin we Nederlanders en halve Nederlanders hebben is een bron van ellende. De allochtonen zullen moeten kiezen tussen hier blijven of terugkeren. In het eerste geval zullen ze moeten worden beschouwd als Nederlanders met; alle rechten en plichten die daarbij horen. In het tweede geval zullen ze ook inderdaad moeten terugkeren. Van de andere kant: sullen de oude Nederlanders de nieuwe Nederlanders ook inderdaad als Nederlanders moeten beschouwen zoals protestantse, katholieke en atheïstische Nederlanders elkaar ook als Nederlanders beschouwen. Alleen zo weet iedereen waar die aan toe is.

Uit het bovenstaande volgt niet dat het racisme een noodzakelijk natuurverschijnsel is. Maar wel dat het uit kleingeestigheid en groeps-egoïsme bij de segregatie van verschillende bevolkingsgroepen bijna vanzelf ontstaat, wanneer het niet actief wordt tegengegaan. Mensen van goede wil kunnen zichzelf aanpakken. Bekrompen geesten en verklaarde racisten zijn veel moeilijker bereikbaar. De be-

strijding van het racisme als ondeugdelijke en verderfelijke theorie is natuurlijk ook nodig, maar volstrekt onvolgende. De bestrijding van het racisme zal het toch vooral moeten hebben van het veranderen van die maatschappelijke omstandigheden waarin het gemakkelijk wortel schiet. Overigens ben ik zelf geen sociaal-psycholoog. De SP zou daarom professionals op moeten sporen om deze zaken verder uit te diepen. Of gebeurt dit al?

Bart van Donselaar

Belangrijke adressen:

Jan Voogdt
Pr. Margrietlaan 289
3708 WE ZEIST
030-6916968 (na 18.00 uur)
javoogdt@tomaatnet.nl

Bestuurslid:
Jeroen van Ravestein
Couwenhoven 7606
3703 JB Zeist
030-6962398
Queeste@yahoo.com

**SP -
Hulpdienst
Zeist**

De hulpdienst is een vraagbaak voor mensen die problemen hebben met uitkeringen, regelingen en procedures. Ook kunnen mensen terecht die conflicten hebben met bijvoorbeeld hun huubaas.

De Hulpdienst is
bereikbaar op:
Dinsdagavond
Tel: 030-6955384